

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Γιά τήν Ἑλλάδα καί τήν Κρήτη δρ. 10. Γιά τὸ ἑξωτερικὸ φρ. χρ. 12,50.—Γιά τίς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες συντρομές (1 δρ τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲν προπλερώσει τὴ συντρομή του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμῇ.

Βρίσκεται στήν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιάσκια, καὶ στίς ἐπαρχίες στὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ἀνάλογη φωνὴ σκεπάζουν μερικὲς ἀτέλειες κινήσεων, σκηνικὲς δηλαδή. Ὁ Οἰκονόμου μὲ τὰ σκηνικά του, μὲ τὴ δράση του ἐνσαρκώνει καὶ τὸ φανταστικώτερο ἥρωα. Γενικὰ εἶχε ὅχι ἐπιτυχία, μὰ καὶ περισσότερα. Εἶναι ἀδύνατο μάλιστα νὰ λησμονήσουμε τὴν ἀμίμητη, τὴν ἄφραστη στιγμὴ στὴ Β'. σκηνὴ τῆς Γ'. πράξης τοῦ ξαπλωμένου στὴ γῆ παρακολουθεῖ τὴν ἐκφραση τοῦ βασιλέα τὴν ὥρα ποὺ παρασταίνεται (σκηνὴ ἐπὶ σκηνῆς) τὸ δράμα μὲ τὴν ὑπόθεση τὴν ἀνάλογη μὲ τὸ δικό του κακούργημα. Τὸ γέλιο του τὸ γεμᾶτο σαρκασμοῦ, ἡ προσποίηση τῆς προσποίησης, ὁ εἰρωνικὸς καὶ πικρὸς τόνος τῆς φωνῆς του ὅσες φορὲς ἀποτείνει στὸ βασιλέα, ποὺ ἀρχίζει νὰ ταράζεται, ἐρώτηση ποὺ νὰ τὸν κεντρά βαρύτερα ἀπὸ τὴν παράσταση τοῦ ἔργου ποὺ παρακολουθεῖ, καὶ τέλος ἡ ἐκφραση τῆς ἄγριας εὐχαρίστησης ὅταν πιά ὁ βασιλεὺς ἀδύναμος ν' ἀντισταθεῖ στὴν πίεση τῆς συνείδησός του, σηκώνεται τρέμοντας καὶ φωνάζει: «Φῶτα, φῶτα», εἶταν ἀλήθεια σημάδια ἀσύγκριτα τῆς δραματικῆς τέχνης τοῦ Οἰκονόμου. Μὰ ὁ κόσμος ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ δὲν ἔνοιωσε τίποτα. Καὶ μόνο σὲ μιὰν ἄλλη σκηνὴ ποὺ ὁ βασιλεὺς βγά-ζει ξεφωνητὰ καὶ γόους, σὰ βραχνιασμένος πωλη-τῆς τῆς παλαιᾶς ἀγορᾶς, τὸ νοήμον κοινὸν (;) ἐνθουσιάζεται καὶ χειροκροτεῖ. Στὴν τελευταία σκηνὴ τῆς μονομαχίας εἶταν καὶ πάλι ἀμίμητος. Ποιὸς ὅμως ἔφυγε ἱκανοποιημένος ἀπ' τὸ θέατρο; Ἀπ' τὸν

Οἰκονόμου δὲν περιμέναμε ἱκανοποίηση. Σὲ κάθε ἔργο ποὺ ἀναγγέλει φανταζόμαστε ἀπὸ πρὶν τὴν ἐπιτυχία του. Αὐτὴ ὅμως εἶναι πάντα πῶς καταπλη-χτικὴ ἀπ' ὅ,τι τὴν προσμέναμε. Μὰ τί νὰ γίνεαι; ὅταν τὸν ἀντιλαμβάνομαστε νὰ φωνάζει ἀπ' τὴ σκηνὴ κάποιος ποὺ δὲν παρουσιάστηκε στὴν ὥρα του; Μὲ ποιὸ τρόπο μποροῦν νὰ κολαστοῦν τέτοια χάσματα; Κατὰ πόσο ἡ ἐντέλεια τοῦ Οἰκονόμου μπορεῖ νὰ μᾶς ἔχει ἀνοιχτὰ τὰ μάτια μᾶς μόνο σὰν πρόκειται νὰ βλέπουμε τὸν ἴδιο; Ὁ κόσμος ἐχειροκρότησε κ' ἐχειροκρότησε τὸν Οἰκονόμου. Γιατὶ κανένας δὲν πῆγε νὰ ἴδῃ τὸ ἔργο. Τὸ Χάμιλετ μὲ θίασο τέτοιο ἂν ἔμελλε νὰ παρακολουθῇ εἴπρεπε πρὶν νὰ συνεννοηθεῖ μὲ τὴ συνείδησή του. Ὅλοι πῆγαν γιὰ νὰ ἴδωσιν τὸν Οἰκονόμου. Καὶ γενικὰ ὅμως τὴν ὥρα ποὺ τὸ φερε ἡ στιγμὴ πρέπει νὰ ἐμολογήσουμε πὼς ὁ Οἰκονόμου στέκεται καλύτερα (δηλαδή τόσο ποὺ κανένας ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ) στὰ σύγχρονα σκαντιναβικὰ δράμα. Καὶ ἀπὸ μάλιστα ἐδήλωσε πὼς εἶναι ἡ τελευταία του ἐμφάνιση (πρᾶμα ποὺ δὲ θέ-με νὰ πιστέψουμε), τὸν βεβαιώνουμε πὼς περισσό-τερο θὰ μένει στὸ νοῦ μας ὡς Ὁσβαλτ στοὺς «Βρυκόλακες» τοῦ Ίφεν παρὰ ὡς Χάμιλετ στὴν ὁμόθυμη τραγωδία τοῦ Σαίξπηρ.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

Τ' ΑΦΗΝΙΑΣΜΕΝΟ ΠΟΥΛΑΡΙ

Ποῦ βοβολᾷς ἀσέλλινω πουλάρι στὸ γκρεμὸ μὲ τὰ καινούρια χάμουρα, τ' ἀσημοκοῦδουνό σου; Δὲ θλίβομαι γιὰ τὰ λουριά, δὲν κλαίγω τὸ κουδοῦνι, δὲν κλαίω τὸν ἀφέντη σου, μονάχα ἐσένα κλαίω τὸ νιό σου, τ' ἄγουρο κορμί ποὺ εἶτανε πλασμένο γιὰ φέγγη σὰν αὐγερινὸς στῆς ζήσης τὰ γιορτάσα. Στὸ στόμα ἄλλοι! τοῦ χάροντα, τυφλὸ σὲ σέρνει ἡ ὁρμή σου Ποιὸς δαίμονας σὲ κέντησε καὶ νὰ χαθῇς ποιὸς σοῦπε; Δὲν κλαίω ἐγὼ τ' ὠραῖο κορμί γερό ποὺ αἵματοστάζει, κλαίγω τὴν ἄχρη ζωή, τέτοιο κορμί ποὺ χάνει.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Καθίσταται γνωστὸν εἰς τοὺς κ. κ. Μετόχους τῶν προ-σωρινῶν τίτλων Λαϊκῆς Τραπεζῆς, τῶν ἐμφαινόντων τὴν ἀγορὰν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν Ἑθνικῆς Τραπεζῆς 30 ἑκα-τομμ. 1912, ὅτι παρατείνεται ἡ προθεσμία τῆς πληρωμῆς ἢ ἐνεχυρώσεως ἐπὶ ἑν εἰσέτι ἔτος, ἢτοι μέχρι 30 Ὀκτω-βρίου 1914, ἱσχυόντων κατὰ τὰ λοιπὰ πάντων τῶν λοιπῶν ὁρων τῶν προσωρινῶν τίτλων.

Ὁ Διευθυντὴς
Δ. ΛΟΒΕΡΑΟΣ